

Strolling through Time on the Avenida Lenine, Maputo (Mozambique)

Text: Luis Lage
Photographs: Sammy Baloji

Maputo's history goes back to 1544, when the Portuguese navigator and explorer Lourenço Marques founded a village on the Espírito Santo Estuary on the Indian Ocean, but it started to take its form as a coastal city only from the 1800s onwards. At that time, the location of the current Avenida Lenine formed its eastern limit and boundary, serving as a gateway to one of the bastions of the city. In 1841, when the city consisted of only a few houses and some hundred wooden 'huts', engineers began to plan the city's future, starting by drawing the avenida's trajectory on the ground, naming it the Avenida Castilho. Maputo rapidly developed as an important centre of trade, with an urban figure defined by an orthogonal grid with wide avenues.

Gradually turning its back on the sea, the city extended towards the marshy areas inland, and the Avenida started to ascend towards the slopes to the north. It was renamed Avenue Elias Garcia – before again being given its first name Castilho in 1959 – and the first temporary buildings emerged along its edges. In the following decades, infrastructure such as water, telegraph, lighting and a tram service followed, and

masonry buildings started to replace the earlier constructions in wood. Decorative elements in the form of cast iron balustrades and other features were applied on the facades, while the architectural language started to echo stylistic tendencies in the metropole. A preference for the art deco typical of Maputo's later urban landscape first appeared in the city's post office. From the mid 1920s onwards, urban planners and architects advocated for and geared the further development of the city, and the first 'native residential areas' appeared. Due to a growing population, the city expanded especially in northern direction, with some extremely dense neighbourhoods for the less well off. In the course of time, this development resulted in a highly diversified urban landscape. The ever extending Avenida Castilho, renamed Avenida Lenine in 1983 after Mozambique had become independent, cut across this heterogeneous urban fabric, its status changing along the route from an important axis in the European city to a dirt road at the periphery of the urban territory, beyond the point where it crossed an important ring road of the city. As such, the Avenida Lenine displays all of the architectural typologies and styles that have shaped Maputo's landscape, from early colonial architecture to large-scale, modernist residential high-rise complexes of the 1960s and 1970s, to the modest, so-called 'informal' constructions that continue to be erected on

the outskirts of today's city, in an urban area where facilities and amenities are precarious.

Strolling the Avenida Lenine, then, shows us the many faces of Maputo, with both its up-market townscape and its 'clandestine' counterside. It is this urban reality that Sammy Baloji's photographic mapping of this urban axis displays so poignantly. (*) Confronting us with views of buildings that simultaneously capture the appropriation of this structures by the city's inhabitants, his photographs reflect both the static infrastructure and the dynamic chaos and motion occurring along this avenue, thus providing a penetrating cross section through Maputo's physical, social, economic and emotional urban spaces.

(*)

Sammy Baloji produced his photographic mapping of the Avenida Lenine in Maputo, Mozambique in collaboration with Luís Lage, vice-director of the Department of Architecture of Eduardo Mondlane University and Mozambican photographer Mauro Pinto. It was first presented at the French-Mozambican Cultural Centre of Maputo in March 2007.

Een wandeling door de tijd langs de Avenida Lenine, Maputo (Mozambique)

Tekst: Luis Lage

Foto's: Sammy Baloji

naam Castilho te krijgen, verschenen de eerste tijdelijke bouwels. In de daaropvolgende decennia volgde de infrastructuur (water, telegraaf, verlichting) en een tramlijn, terwijl stenen gebouwen de eerste houten constructies begonnen te vervangen. Façades werden opgesmukt met decoratieve elementen in de vorm van gietijzeren balkons en andere elementen, terwijl de gebruikte architectuertaal stilaan beïnvloed raakte door stalistische tendensen uit het moederland. Het postgebouw vormde de eerste getuige van de voorkeur voor art deco die karakteristiek zou worden voor het latere stedelijke landschap van Maputo.

Vanaf midden jaren twintig begonnen stadsplanners en architecten de verdere ontwikkeling van de stad te bepleiten en te sturen, en de eerste 'inlandse woonwijken' zagen het licht. Door de bevolkingstoename breidde de stad uit, voornamelijk in noordelijke richting, met enkele bijzonder dicht beboste wijken voor de minder goedend. In de loop van de tijd resulteerde deze ontwikkeling in een sterk gediversifieerd stedelijk weefsel. De steeds langer wordende Avenida Castilho, die in 1983, nadat Mozambique onafhankelijk was geworden herdoopt werd in de Avenida Lenine, sneed door dit heterogene weefsel, waarbij haar statuut onderweg veranderde van een belangrijke as van de Europese stad in een morsige weg aan de periferie van de stad, voorbij het punt waar ze een belangrijk ringweg kruiste. De Avenida Lenine biedt dan ook een overzicht van alle architecturale typologieën en stijlen die het

De oorsprong van Maputo gaat terug tot 1544 toen de Portugese zeevaarder en ontdekkingsreiziger Lourenço Marques een dorp stichtte nabij het estuarium van Espírito Santo aan de Indische Oceaan, maar pas vanaf het begin van de negentiende eeuw kreeg de nederzetting vorm als stad aan de kust. Op dat moment vormde de plaats, waar later de Avenida Lenine zou lopen haar oostelijke begrenzing, daar waar een bastion een toegangspoort vormde tot de stad. Rond 1841, toen de stad uit weinig meer bestond dan enkele huizen en een honderdtal houten 'hutten', begonnen ingenieurs de toekomst van de stad te plannen en tekenden ze het traject van de avenue, die eerst de naam Avenida Castilho kreeg, uit op het terrein. Maputo groeide snel uit tot een belangrijk handelscentrum, waarvan de stedelijke figuur werd bepaald door een orthogonaal grid met brede straten. De stad keerde langzaam haar rug naar zee, om zich steeds meer landinwaarts te ontwikkelen in de richting van waar vroeger moerassige gebieden lagen. De avenue begon toen stilaan op te klimmen tegen de hellingen in het noorden. Langs de straat die herdoopt werd in Avenida Elias Garcia, alvorens in 1959 weer haar eerste

stadlandschap van Maputo hebben vormgegeven, van vroege koloniale architectuur via grootschalige modernistische hoogbouwcomplexen uit de jaren zestig en zeventig, tot de bescheiden, zogenoamde 'informele' constructies die vandaag nog steeds aan de rand van de stad opduiken in plaatsen waar de voorzieningen en het comfort precair zijn.

Flaneren langs de Avenida Lenine toont ons dus de vele gezichten van Maputo, met zowel haar op de happy few gerichte stadsfaçade als de 'clandestiene' keerzijde ervan. Het is deze stedelijke realiteit die Sammy Baloji's fotografische mapping van deze stedelijke as zo krachtig in beeld brengt (*). Door ons te confronteren met beelden van gebouwen die tegelijk ook de toeëngeling van deze structuren door de bewoners van de stad tonen, verbeeldend zijn foto's niet alleen de statische infrastructuur, maar ook de dynamische chaos en beweging die langs deze avenue plaatsvinden. Zo bieden de foto's een indringende dwarsdoorsnede door de fysieke, sociale, economische en emotionele stedelijke landschappen van Maputo.

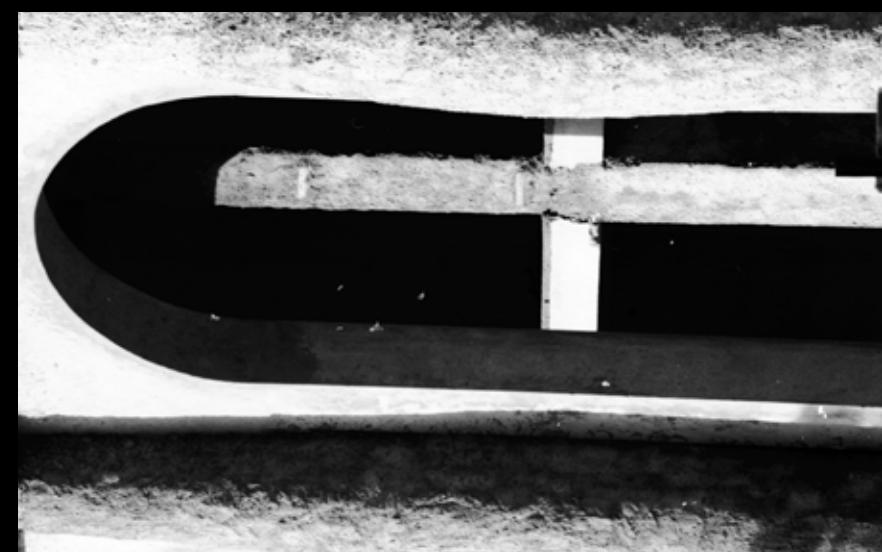
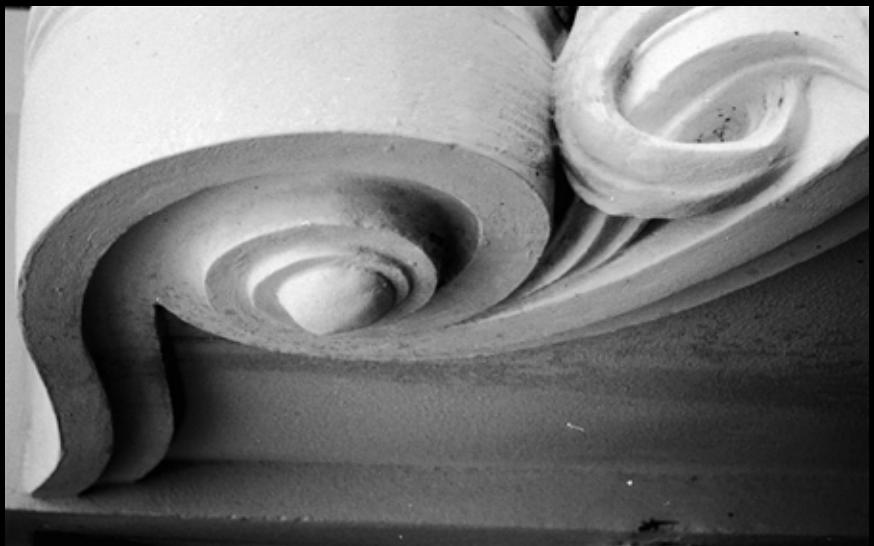
Vertaling: Johan Lagae

(*) Sammy Baloji maakte deze fotografische mapping van de Avenida Lenine in Maputo in samenwerking met Luís Lage, vice-directeur van het architectuurdepartement van de Eduardo Mondlane University,

en met de Mozambicaanse fotograaf Mauro Pinto. In maart 2007 werd het project georganiseerd in het Frans-Mozambican cultureel centrum te Maputo.

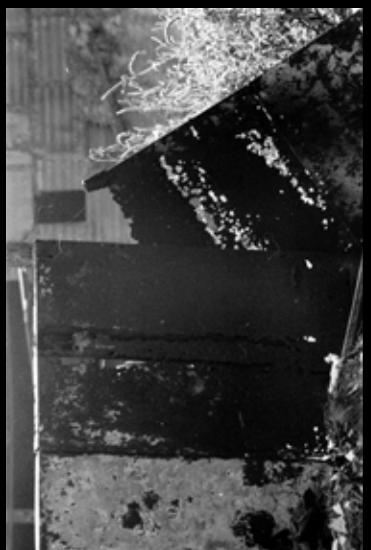
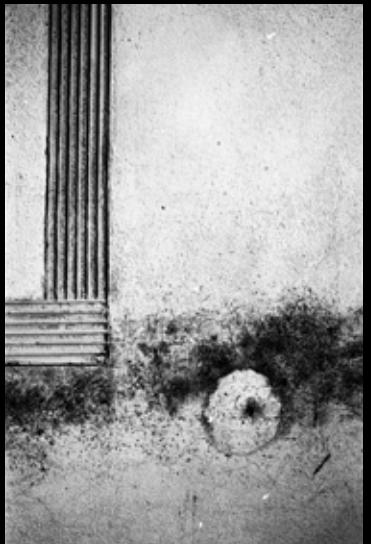












Olha
a sorte
grande.

lotaria

Viva sorte.
Viva sorte.

PRIME DIA

